

Migs, avionetes i "cojones"

Castro ha facilitat la feina als republicans. Les dues avionetes de l'exili de Miami abatudes per Migs cubans han incrementat la tensió entre els Estats Units i l'illa en un moment en què semblava que es podia obrir una nova era en les conflictives relacions entre els dos països. La resposta militar a una evident provocació ha deixat aflorar la part més irracional del castrisme i de l'extrema dreta nord-americana.

El president vitalici, decidit a aconseguir que els cubans morin amb l'experiència socialista, continua fent el discurs de sempre, és a dir, de víctima de la primera potència mundial que està disposada a esclafar una revolució que es produeix a la seva àrea d'influència. D'aquesta forma, radicalitzant el discurs i apel·lant als sentiments nacionalistes, s'impeideix el diàleg amb els dissidents interns i els sectors de l'exili més realistes, que defensen una sortida negociada del tiranosaure i la democratització de Cuba. L'exèrcit i la *nomenklatura* s'apleguen al costat de Castro perquè poden ser els més perjudicats per una caiguda del règim pseudocomunista. Privilegiats en un país de misèria, haurien de passar comptes pels seus excessos en la defensa del castrisme.

Als Estats Units, els republicans s'han aprofitat de l'incident per endurir les sancions contra Cuba. Ja se sap que els radicals republicans –només cal sentir Pat Buchanan– veuen fantasmes on no n'hi ha. Els molesta Cuba quan fins el menys despert sap que l'illa ha deixat de ser comunista fa molt de temps. Cuba és només l'exemple patètic de l'obstinació d'unes elits a perpetuar un sistema econòmic i social anacrònic que està convertint l'illa en un immens bordell, en el qual les *jineteres*, els dòlars i la corrupció recorden l'època decadent de Batista que els "barbuts" havien promès liquidar. En nom d'una revolució inexistent s'aboca les noves generacions de cubans al suïcidi cultural i se'ls obliga a fer de captaires en el seu propi país.

No es tracta de discutir si les avionetes volaven o no sobre l'espai aeri cubà. En el cas que haguessin violat la

sobirania cubana, els pilots dels Migs, experimentats per la guerra d'Angola i d'altres aventures africanes, tenien la suficient capacitat per haver-les obligat a aterrar a l'illa. Hauria estat una sortida moderada a una ingènua provocació dels *ex-balseros*. Però Castro va preferir escarmentar els aviadors, per "cojones", malgrat que sabia que la resposta dels republicans no es faria esperar. El president William Clinton, ostatege durant aquest any electoral dels influents grups de cubans de Florida i Washington, ha seguit el corrent de

la histèria republicana. La resolució del Consell de Seguretat, un instrument al servei de la política exterior nord-americana, és solament una advertència a Castro que està arribant al límit. Més mal li fa la llei Helms-Burton, aprovada pel Congrés, que castiga els inversors estrangers a l'illa que es presenta com el "primer territori lliure d'Amèrica".

ANTONI CASTEL

"La resolució al Consell de Seguretat, un instrument al servei de la política exterior nord-americana, és solament una advertència a Castro que està arribant al límit."